

Els Fruits Saborosos :
Poesíes de micer Josep
Carner

Portada de la primera edició d'*Els fruits saborosos* (1906)

UN FRUIT DE TARDOR.

LES «CIRERES DE JUNY» DE JOSEP CARNER

MIQUEL BATALLA

UN ANY CABDAL PER A CATALUNYA

1906 és l'any de *La nacionalitat catalana* d'Enric Prat de la Riba, *Enllà* de Joan Maragall, les *Horacianes* de Miquel Costa i Llobera, *Josafat* de Prudenci Bertrana, *Les multituds* de Raimon Casellas, *Pilar Prim* de Narcís Oller i *El país del pler* de Joaquim Ruyra, obres que poden donar una idea exacta d'aquella extraordinària collita literària. I cal recordar, paral·lelament, l'aparició a les pàgines de *La Veu de Catalunya*, del *Glosari* d'Eugeni d'Ors.

És, també, l'any de la creació del moviment polític de caire unitari conegut com a Solidaritat Catalana i de la celebració del Primer Congrés de la Llengua Catalana, organitzat per Mn. Antoni M. Alcover, Antoni Rubió i Lluch, Jaume Massó i Torrents, Joaquim Casas-Carbó o Emili Vallès, entre d'altres. Aquest estat de coses donarà lloc, l'any següent, a la fundació de l'Institut d'Estudis Catalans.

L'any 1906, sota la presidència de Lluís Domènech i Montaner, l'Ateneu Barcelonès es trasllada al Palau Savassona del carrer de la Canuda, des d'on s'impulsaran, d'ençà d'aquella data i fins avui, iniciatives in comptables en favor de la llengua i la cultura catalana. La primera, un acte d'homenatge als diputats i senadors de la Solidaritat Catalana.

I, finalment, 1906 és, per centrar-nos en la qüestió que ens ocupa, l'any de la publicació d'*Els fruits saborosos*, tercer llibre de poemes de Josep Carner.¹

Per tot aquest cúmul d'esdeveniments —literaris, culturals, cívics—, 1906 ha estat considerat convencionalment com l'any d'inici del Noucentisme, terme que va utilitzar per primer cop Eugeni d'Ors en les seves gloses. La data final d'aquest moviment serà fixada, també convencionalment, en l'any 1923, amb motiu del cop d'estat del general Primo de Rivera, capità general de Catalunya.

El Noucentisme, en decantar-se en favor de l'ordre, la serenitat, la precisió i la sobrietat expressiva suposarà la superació dels valors modernistes, fonamentats en el romanticisme, l'espontaneïtat, el vitalisme. L'anomenada «Catalunya Ciutat» s'imposarà a la «Catalunya Rural», com a conseqüència de la creixent hegemonia ideològica, política i econòmica de la burgesia.

Del complex i matisat procés de substitució d'una mentalitat per l'altra, se n'han ofert nombroses versions, que podríem resumir com la victòria de la intel·ligència (noucentista) enfront de la sensibilitat (modernista), per bé que moltes de les figures del Noucentisme van participar i impulsar, abans, activitats del Modernisme. En aquest mateix

1. Una nota a *La Veu de Catalunya*, publicada el 9 de febrer, informa del següent: «S'ha posat a la venda en les principals llibreries, ahont se ven al preu d'una pesseta, el volum *Els fruits saborosos de nostre benivolgut amic l'ilustre poeta Josep Carner*. Aquest petit llibre, que és una verdadera esquisitat, conté delicioses poesies d'amor y naturalesa, d'una frescor y un gust excepcionals en nostra poesia renaixent. Més endavant ens ocuparem del llibre ab la extensió deguda. En Joan Llimona ha dibuixat un bonich cartell anunciador d'*Els fruits saborosos*».

sentit, s'ha dit que «*si el modernisme és una mena de neoromanticisme, el moviment que el succeeix, és una mena de neoclassicisme*».²

Tampoc no cal estendre's en més detalls sobre aquesta polèmica, que tantes pàgines ha generat dins la història de la crítica literària catalana. No és aquest el lloc adient ni jo el més qualificat per reproduir-la o atiar-la. Només es tracta de presentar un esbós del lloc i el moment en els quals veuen la llum *Els fruits saborosos*. Per aquesta mateixa raó, resultarà suficient apuntar la coexistència d'ambdós corrents amb l'Avantguarda i les seves múltiples escoles i manifestacions.

ELS PRIMERS FRUITS CARNERIANS

Prèviament a *Els fruits saborosos*, Carner havia publicat dos llibres de poemes: el *Llibre dels poemes* (1904) i el *Primer llibre de sonets* (1905), als quals caldria afegir l'opuscle *Corones* (1904). Pel que fa a la narrativa, Carner havia donat a conèixer dues breus creacions: *L'idili dels nyanyos* (1903) i les *Deu rondalles de Jesús infant* (1904).

Atès que l'objecte d'aquesta col·laboració a la *Revista d'Igualada* és mostrar, per primer cop, una nova versió d'un poema procedent d'*Els fruits saborosos*, em limitaré a presentar-ne l'evolució, sintèticament, al llarg de les tres versions diguem-ne «oficials» —acompanyats dels comentaris genèrics de Carner, Riba i Manent a cada versió— per, finalment, acarar-les amb la darrera de totes, desconeguda fins no fa gaire.

Es tracta, doncs, del poema titulat «Les cireres ingènues» en les versions canòniques de 1906, 1928 i 1957, versions que reproduiré literalment, sense tocar-ne ni una lletra o signe de puntuació.

La primera versió del poema (Barcelona, Joaquim Horta, 1906) és la següent:

LES CIRERES INGÈNUES

Pantydia va amb els fills per la verdor del prat
un día bondadós, un día extasiat;
les flors son infinites i el cel es innoçent,
fins la pols dels camins s'aixeca resplendent.

I criden els infants per l'aire enlluernador;
la mare els guaita amb llargues mirades falagueres.
Hi ha un cireré tot plè d'aucells i de claror;
oh com penjen rient les petites cireres!

La mare dú les mànegues obertes i el coll nú,
sa veu d'un riure fresc es pessigollejada,
i diu alçant enlaire la cara il·luminada:
-Oh infants, veniu! Hi ha dos penjois per cadascú.-

I en prenen tots i fugen a la claror del sol
i satisfets adornen les càndides orelles
ò trocejen crudels les cireres vermelles
amb llurs dentetes xiques i alegres d'esquirol.

Però el més nin de tots belluga els fruits radiant
i en ses mans bellament saltironen i dancen;
i quín obrir-se els ulls qui miren i no's cansen
pel bellugueig vermell que tenen al davant!

Pantydia besà el nin, l'alçà a la llum del dia
i digué sobre els camps amb l'esguard eternit:
-L'un vol la vanitat, l'altre vol el profit,
el benaventurat es qui pren l'alegría!

2. COLL I ALENTORN, Miquel, *Història/1*. Barcelona: Curial Edicions Catalanes - Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 1992, p. 124, Textos i Estudis de Cultura Catalana.

La repercussió d'*Els fruits saborosos* va ser considerable, com ho reflecteixen els comentaris crítics de l'època,³ així com els estudis que li han estat dedicats amb posterioritat.⁴

Recordem que Miquel Costa i Llobera li dedicarà un poema de les *Horacianes* —publicades, com ja he esmentat, el mateix 1906— amb el títol «Al poeta que em féu present de fruites saboroses».⁵

Carner hi desenvolupa, perfectament premeditats i mesurats, tots els tòpics estètics i ideològics que caracteritzaran l'ideari noucentista: mediterraneïsmes, sensibilitat clàssica, mesura, racionalitat, civilitat i arbitrarisme.

3. BOFILL I MATES, Jaume, «Els fruits saborosos», a *La Veu de Catalunya*, any XIV, núm. 2471 (23-II-1906), p. 2; RIBER, Llorenç, «Els fruits saborosos», a *Mitjorn* (IV-1906), núm. 4, p. 125-127; ZANNÉ, Jeroni, «Els fruits saborosos», a *Juventut*, any VII, núm. 316 (1-III-1906), p. 139-140; VALLÈS, Emili, «Els fruits saborosos. Poesies de Micer Joseph Carner», a *Montserrat*, any VII, núm. 64, abril de 1906, p. 200. I, atès que acabo d'esmentar Emili Vallès (Igualada 1878 - Barcelona 1950), he de recordar, amb indissimulada enveja de col·leccionista, que a la Biblioteca Central d'Igualada es conserva l'exemplar d'*Els fruits saborosos* que Josep Carner li va dedicar.

4. Per a un estudi més aprofundit d'*Els fruits saborosos* caldria llegir, per exemple, els treballs següents: AULET, Jaume, *L'obra de Josep Carner*. Barcelona: Editorial Teide, 1991; ídem, *Josep Carner i els orígens del Noucentisme*. Barcelona: Curial / Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 1992; CENTELLES, Esther, *Els fruits saborosos de Josep Carner*. Barcelona: Edicions 62, 1984 (ed., pròleg i notes) [Aquest treball inclou, en apèndix final, un apartat crític exhaustiu amb totes les variants conegudes de cadascun dels poemes que conformen el llibre. Es tracta d'una edició imprescindible per a qui vulgui conèixer l'evolució d'*Els fruits saborosos*, reeditada manta vegades d'ençà 1984 —i, per tant, a l'abast de qualsevol lector— que m'allibera de donar detalls excessivament erudits en un article de divulgació com és el present treball]; COMADIRA, Narcís, *Els fruits saborosos de Josep Carner*. Barcelona: Edicions 62, 2010.

5. Josep Carner, en l'apèndix de la segona edició d'*Els fruits saborosos* (1928), incorporarà aquest poema, acompanyat d'un altre, que també li va ser dedicat per Joan Alcover, titulat «Record de Sóller».

Carner publica *Els fruits saborosos* als vint-i-dos anys. De la primera edició a la segona (Sabadell, Edicions La Mirada, 1928) en passaran vint-i-dos més, temps més que suficient per gaudir d'una perspectiva impossible d'assolir en aquella ja llunyana primera joventut.

UNA SEGONA MIRADA

Una perspectiva irònica i desenfadada que —com Carner assenyalarà explícitament en el pròleg a la segona edició— abasta l'atmosfera en la qual van ser concebuts aquells primers fruits i, sobretot, el jovencell que s'havia atrevit a presentar-los: «*Fa temps que varen ser escrits aquests idil·lis. Per a dar una impressió de la seva ancianitat fabulosa, només diré jo que per aquells volts encara vaig comprar-me una levita*».

Cenyint-nos al poema concret, és en aquesta segona versió on se'ns aclareix, per primer cop i ja definitivament, que l'excursió de Pantídia i els seus cadells té lloc «un dia clar de juny, obert de bat a bat», per més que el títol ha de romandre encara incanviat:

LES CIRERES INGÈNUES

Pantídia va amb els fills per la verdor del prat
un dia clar de juny, obert de bat a bat:
les flors són infinites i el cel és innocent;
fins la pols dels camins s'aixeca resplendent.

I criden els infants en blanca volior;
la mare els guaita amb llargues mirades falagueres.
Hi ha un cirerer tot ple d'ocells i de claror.
Míl boques a tot riure: l'esclat de les cireres!

La mare du les mànegues obertes i el coll nu,
i, reina satisfeta de l'host avalotada,
els diu, amb ulls que dringuen i mà que pren volada:
-O infants, veniu, hi ha dos penjolls per cada ú!

I n'heuen tots i fugen a la claror del sol
i satisfets adornen les càndides orelles
o trosseggen cruels les cireres vermelles
amb llurs dentetes xiques i alegres d'esquirol.

Però el més nin de tots, mou els fruits, radiant,
i en ses mans bellament saltironen i dansen;
i quin obrir-se els ulls, que miren i no es cansen,
pel bellugueig vermell que tenen al davant!

Pantidia besà el nin, l'alçà a la llum del dia,
i digué sobre els camps i llur gaudi florit:
—L'un vol la vanitat, l'altre vol el profit:
el benaventurat és quin pren l'alegria.

En aquesta segona edició, el poema —com tots els restants— ha sofert transformacions evidents. Carner, a més d'adoptar l'ortografia fabriana —i esdevenir lliure de tempteigs i fórmules arcaiques que llastaven el conjunt— ha introduït petits canvis en el contingut, amb un resultat final alleugeridor.

L'escena continua essent la mateixa però el descabdellament ara és més estilitzat, molt més elegant: els elements del fris que constitueixen cadascuna de les sis estrofes se succeeixen sense grinyolar perquè totes —amb l'excepció, potser, de la penúltima, on els canvis són mínims— han sofert, ençà i enllà, petits retocs, amb l'eliminació de les imprecisions, les noses i els dubtes de primera hora.

El volum de les Edicions de La Mirada constitueix —com ens fa avinent Carner en el pròleg— un primer intent de revisió i autocorrecció de l'obra completa: «Començo la reimpressió de les meves obres (quan caldrà refoses o reordenades) amb aquest intent de la meva joventut, ara que, lluny de l'edat dels patges que es plaïen a pintar els florentins, tinc aclarides les temples, i les peripècies d'una flama reculades al fons dels ulls...»

El pròleg a la segona edició és un document interessantíssim no només perquè demostra la

voluntat de *refondre* i *reordenar* la seva obra en una data com 1928, sinó perquè inclou esmoladíssimes reflexions i comentaris sobre l'evolució de la llengua catalana d'ençà de la primera edició del llibre i sobre el paper que hi havien jugat personatges com Miquel Costa i Llobera, Jacint Verdaguer, Àngel Guimerà o Joan Maragall, del qual ens diu que «*trià com la flor d'aquest llibret Les Cireres Ingènues*».

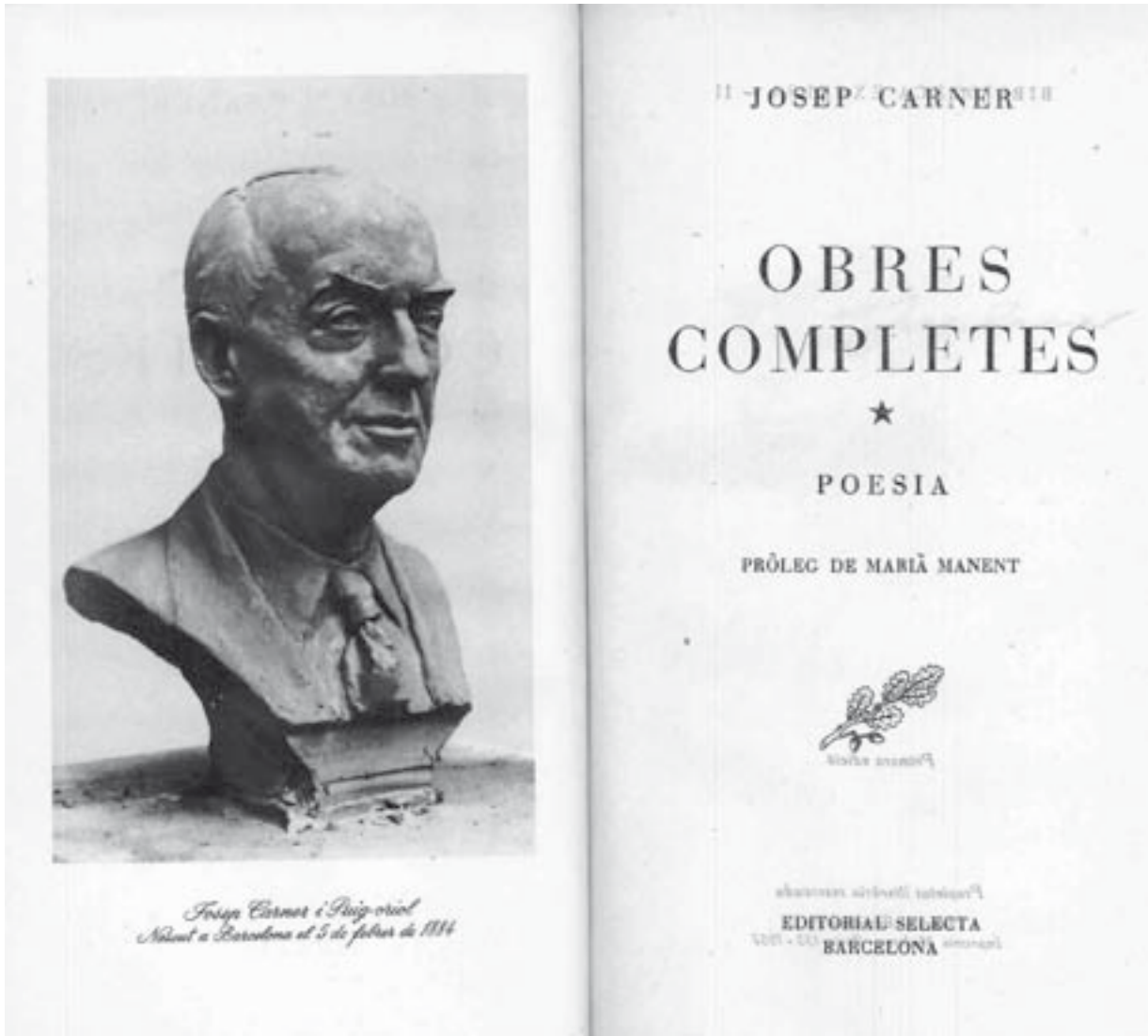
Aquest intent es repetiria novament sota un altre segell editorial, Lluís Gili Editor⁶ —estroncat per causa dels estralls de la Guerra Civil i l'obligat exili— i, amb posterioritat a aquesta tragèdia individual i col·lectiva, a l'Editorial Selecta.⁷

Carles Riba, en un article publicat a *La Publicitat*, el febrer de 1929, i recollit en el volum *Per comprendre (1927-1935)* situa amb extraordinària lucidesa les circumstàncies i el significat d'aquesta segona edició d'*Els fruits saborosos*:⁸ «... *Dins un petit món literari que una incauta generositat de propòsit, més que res, feia confús, una sagaç ambició juvenil, una ambició poètica, entenem-nos, estrictament professional, pel mer acte d'afirmar-se, triant els anteriors guanys autèntics i limitant una abundància nativa en uns*

6. Lluís Gili Editor aconseguirà publicar tres llibres carnerians, amb aquesta voluntat explícita d'endegar, de nou, l'Obra Completa: *Auques i ventalls* (1935) —reedició de la primera, de 1914—, *Bella terra, bella gent* (1936) —reedició de la primera, de 1918— i, finalment, *La primavera al poblet* (1936), llibre fins aleshores inèdit.

7. L'Editorial Selecta publicarà, després de la Guerra Civil, tres llibres de Josep Carner: *Arbres* (1953), *Poesia* (1957) —presentat com a volum primer (poesia) de les Obres Completes, a cura de Marià Manent— i *Obres completes. Poesia-Teatre-Prosa* (1968), presentat com a nou intent, tampoc reeixit, a cura de Marià Manent (poesia) i Maurici Serrahima (prosa), un volum objecte de nombrosos comentaris adversos per la poca cura amb la qual es va editar. Actualment —i per ser exactes, des de ja fa uns quants anys—, Edicions 62 s'ha responsabilitzat d'un enèsim intent, amb Jaume Coll en qualitat de curador dels volums de poesia i Marçel Ortín com a curador dels volums de prosa.

8. «*Els fruits saborosos*, per Josep Carner», dins el volum *Per comprendre (1927-1935)*. Barcelona: Publicacions de «La Revista», 1937, p. 69-76.

Volum *Poesia* (1957), dins del qual figura la tercera edició (i darrera) d'*Els fruits saborosos*.

versos sense altra finalitat que llur mateixa perfecció somrient, ja sembla posar ordre. Això significaren Els fruits saborosos en 1906. La visió d'aquest fenomen, que fa data en la història de la poesia catalana, ens és retallada avui pel mateix protagonista amb una mena de benvolença distant, irònica, que simplifica els valors i manté un plaent desequilibri entre els de realitat i els d'il·lusió, basculant, a cada moment, per un mecanisme visible, cap aquests, tot just que ens ha mostrat, d'aquells, una taula clarament establerta».

Més endavant, i pràcticament com a conclusió final de tot un conjunt de consideracions, afirma: «*Ara: Josep Carner sembla haver mantingut amb una consciència més vigilant l'essencial sentit del seu idil·lisme avui, en procedir a la pacient refosa dels Fruits saborosos, que en la fuga primera de llur composició. Tenim, en rigor, dues versions de la mateixa obra. La diferència entre elles no és tant en la seguretat del recurs artístic, com en un canvi, diríem, del gust de la felicitat en l'home. De l'una a l'altra, hi ha tota l'experiència pràctica desultòriament circumstanciada en les bonhomies, i resumida en la típica frase: La felicitat ens troba sempre fent cara d'enzes».*

DES DE LA LLUNYANIA

La tercera versió d'*Els fruits saborosos* va aparèixer dins el mític volum *Poesia* (Barcelona: Editorial Selecta, 1957), que constituïa un nou intent de revisió de la totalitat de l'obra carneriana, realitzat des de la llunyania de l'exili forçat i amb la col·laboració imprescindible des de Catalunya de Marià Manent i Albert Manent.

L'impuls inicial i, posteriorment, la lenta concreció d'aquest nou projecte d'obra completa carneriana —juntament amb els canvis resultants en cadascun dels llibres originals— ha estat objecte de nombrosos articles, estudis i també d'una tesi doctoral, defensada per Jaume Subirana l'any 1999 a la Universitat Autònoma de Barcelona.

Diu la tercera versió del poema:

LES CIRERES INGÈNUES

Mena els infants Pantídia per la verdor del prat
un dia clar de juny, obert de bat a bat;
hi ha flors a cada marge i el cel és innocent;
la pols mateixa, quan es mou, és resplendent.

I criden els infants en blanca volior,
i canten i s'empaiten dellà de les passerres.
Del cirerer ni veuen l'ombreig i l'abundor:
mil boques a tot riure, l'esclat de les cireres.

Al cor de l'arbre, hissada sobre els herbatges molls,
la mare, penjarelles de foc posa en senalla,
i vora seu convoca els cants i la batalla:
—Per al que vingui tot seguit hi ha dos penjolls!—

I n'heuen tots, i fugen d'uns vímets a l'abric,
i tot seguit adornen les càndides orelles:
o nas i boca es pinten d'unes regors vermelles,
de llurs dentetes d'esquirol en el fadic.

Tot sol, amb les cireres s'alegra el més infant,
i en ses mans bellament saltironen i dansen,
¡i quin obrir-se els ulls que miren, i no es cansen,
les joies de l'estiu que tenen al davant!

La mare el va collir, l'alça a la llum del dia
i el féu, contra del cor, lloat i beneït:
-L'un vol la vanitat, l'altre cerca el profit;
el benaventurat és qui pren l'alegria.

En el pròleg a *Poesia* escrit per Marià Manent, hi trobem, un cop més, les encertades paraules d'un altre clàssic de les lletres catalanes tractant de situar i d'interpretar la significació d'aquesta obra carneriana:⁹ «*Una profunda pietat amara aquests poemes que exalten la condició humana fins en el seu aspecte*

9. *Obres completes*. Josep CARNER. Barcelona: Editorial Selecta, 1957. Col·lecció Biblioteca Excelsa, 11. Poesia. Pròleg de Marià Manent, p. XV-LXIII.

de decandiment i de posta. Els fruits saborosos són la primera creació cíclica on Carner assoleix una veritable unitat poètica, superior a la del grup de sonets; l'idioma s'ha fet realment apte per als "entretocs", per a les formes suggerents i la delicada música d'un estil alternativament familiar i solemne».

Una mica més endavant ens comenta: «Aquest petit volum és, doncs, una fita important en l'evolució de Josep Carner. Són idil·lis sorgits d'una fantasia juvenívola, escenes externes a la intimitat del poeta, però expressen amb paraula greu i madura una valoració de la condició humana, una acceptació de la beutat i la tristesa del món».

I, com a conclusió final: «Els fruits saborosos conjuguen la tendència romàntica a cercar la poesia en el passat (encara que, en aquest cas, el passat sigui precisament la Grècia clàssica) amb la moderna visió de la poesia entranyada en la quotidianitat senzilla, immediata».

UNA DARRERA REVISIÓ, ENCARA

Fins aquí, doncs, les tres versions conegudes d'*Els fruits saborosos*. Això no obstant, d'un autor com Carner que havia donat repetides mostres a l'hora de revisar i perfeccionar constantment la seva obra —com ho demostrava, per exemple, l'evolució d'*Els fruits saborosos*— podia esperar-se alguna novetat si ateníem, a més, als anys transcorreguts entre 1957 i 1970, data de la seva mort. Faltava, però, un testimoni documental de la persistència d'aquesta actitud relativa a aquest títol concret.

La prova va arribar a les meves mans fa un parell d'anys. Un dels meus millors amics —i al mateix temps col·laborador de Josep Carner en una iniciativa editorial i coneixedor de la meva predilecció pel *Príncep dels Poetes*— em va informar que posseïa el document esmentat i em va oferir la possibilitat d'adquirir-lo. No m'ho vaig pensar dues vegades. Ell ho havia rebut, molts anys enrere, com a mostra d'agraïment de Josep

Carner pels tractes cordials que havien mantingut ambdós. Fent memòria —el meu amic, és clar—, la recepció d'aquest valuós present es remuntava a mitjan anys seixanta.

En aquest desconegut i ben endreçat manuscrit, «Les cireres ingènues» s'havien transformat finalment en «Cireres de Juny». Havien madurat durant els anys de tardor de Carner, fins no gaire abans del seu crepuscle definitiu.

Des d'un bon començament i en nombrosos detalls, la darrera versió mostra més punts en comú amb la segona (1928) que no pas amb la tercera (1957). Com si Carner hagués treballat, revisat i esmenat el poema a partir de la segona edició més que no pas amb la següent. Però això només és una suposició que difícilment es podrà convertir en evidència.

Les «Cireres de Juny», fruit de la tardor carneriana, llueix tal com es pot contemplar en la reproducció facsímil del full manuscrit i signat per l'autor i en el text transcrit a continuació: l'edició del poema s'ha realitzat transcrivint literalment el document original, sense introduir-hi esmenes, ni tan sols en l'accentuació o en la puntuació. No és feina meva revisar, esmenar, o normalitzar algunes llicències òbvies del text carnerià. I no dubto que ja hi haurà qui es consideri autoritzat a fer-ho i, fins i tot aconseguixi endreçar i millorar Carner.

Per part meva, assenyalar únicament que en les tres versions «oficials» conegudes, els dos darrers versos —pronunciats per Pantídia a tall de conclusió o sentència final inexorable— pràcticament no havien experimentat canvis: en les versions de 1906 i 1928, es mantenen iguals (excepció feta d'un signe de puntuació i un accent). En la versió de 1957, Carner introdueix en el penúltim vers una petita però significativa modificació: l'altre (criatura) ja no «vol el profit» sinó que «cerca el profit».

Finalment, en la versió que avui descobrim, Carner recupera aquell «voler» rebutjat en la versió de 1957 i, el que em sembla més notable, substitueix el verb de l'últim vers: el «benaventurat» ja no és qui «pren» l'alegria sinó qui la «cull».

De tots aquells membres de «l'host avalotada» que resulten ser els fills de Pantídia, «el més nou de tots», el més inexpert i, a l'ensem, el més net de prejudicis tria, instintivament, el joc pel simple delit de jugar, a diferència del que fan els seus dos germans grans, decantats, el primer a la vanitat (és un presumit) i el segon, al profit (el guanya la fam).

Ell, el més petit de tots, gairebé albat encara, «mou penjolls», hipnotitzat pel «bellugueig vermell que es mou al seu davant» i collirà —estic temptat de pensar «escollirà»— sense ni pensar-ho, la pacífica beutat.

Seixanta anys després d'iniciat, el camí que mena fins a la condició de «benaventurat» s'havia anat asserenant i era culminat amb placidesa.

CIRERES DE JUNY

Pantidia va amb els fills per la verdor del prat un dia clar de juny, amb cel de bat a bat; hi ha arreu les flors dessota d'un cel tot innocent, i fins la polsaguera del aire es resplendent.

I cuiten els infants enllà de tot recó; la mare els heu en llargues mirades falagueres. Hi ha un cirerer voltat d'ocells i de clarò, on pengen com rient pomellets de cirera.

La mare vé amb les mànigues obertes i el coll nú; i prou es satisfeta de l'host avalotada, i els fa, dressant en l'aire la faç il·luminada: -oh infants, vingueu! hi ha dos penjolls per cadascú.-

I en prenen tots i corren sota la llum del sol; o alegrement adornen les càndides orelles, o atansen amb delit les cireres vermelles
com de dentetes xiques d'esquirol.

Però el més nou de tots, mou penjols, radiant i en ses mans, bonament, enlluernat i dansen; i ¡quin obrirse els ulls que miren i no es cansen al bellugueig vermell que es mou al seu davant !

Pantidia besà el nin, l'alçà a la llum del dia, i digué sobre els camps i llur gaudi florit: —L'un vol la vanitat, l'altre vol el profit; el benaventurat es qui cull l'alegria.—

Josep Carner

MIQUEL BATALLA I FERRANDO (Barcelona, 1964) treballa a la Generalitat de Catalunya. És autor del llibret *Bibliografia de Marià Manent* (1993) i va tenir cura de la darrera obra de crítica literària i prosa d'aquest poeta, *Crítica, personatges, confidències* (1999). Ha col·laborat en l'*Epistolari de Josep Carner*, endegat l'any 1994 i ha publicat dos llibres de poesia, *Memòria d'hivern* (1999) i *Quadern d'exercicis* (2003). És autor de l'article «Els treballs i els llibres. Lectures de Josep Romeu i Figueras», publicat a la *Revista d'Igualada*, 26, setembre de 2007.

Cireres de Juny

Pantidrà va amb els fills per la verdor del prat
un dia clar de juny, amb cel de bat a bat;
hi ha arrosses les flors dessota d'un cel tot innocent,
i fins la polsaguera del aire es resplendent.

I cuiten els infants anllà de tot recó;
la mare els heu en llargues mirades falagueres
Hi ha un cirerer voltat d'ocells i de claró,
on pengen com rient pomellots de cirera.

La mare vé amb les mànigues obertes, i el coll nu;
i prou es satisfeta de l'host avalotada,
i els fa, dressant en l'aire la faç il·luminada:
-oh infants, vingueu! hi ha dos penjolls per cadascú-

I en prenen tots i corren sota la llum del sol;
o alegrement adornen les càndides orelles,
o atansen amb delit les cireres vermelles
com de dentats, xiqua, d'esquiroles

Però el nu, ~~no~~ de tots, mon penjoll, radiant
i en ses mans, bonament, enlliuernon i dansen;
i; quin obrira els ulls que miren i no es cansen
al belluzueig vermell que es mou al seu davant!

Pantidrà besà el nin, l'alçà a la llum del dia,
i digué sobre els camps i llur gaudi florit:
-L'un vol la venetat, l'altre vol el profit;
el benaventurat és qui cull l'alegria-

Josep Carner,